

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **V. M.**, nar. X,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. Věznice Oráčov
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem,
se sídlem Dědinova 2011, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. OAM-3567-14/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

- Dne 19. 3. 2024 zahájil žalovaný z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil platnost povolení žalobce k trvalému pobytu dle právě citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců (výrok I.) a stanovil mu lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.). Důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobce soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 7 let, peněžitému trestu ve výši 300 000 Kč a zákazu činnosti (výkonu funkce statutárního orgánu obchodní korporace) či jeho člena na dobu 8 let.
- Žalobce žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předně namítl, že jelikož se jednalo o jeho první odsouzení, nemohl se dopustit opakovaného narušení veřejného pořádku, jak tvrdí žalovaný.

3. Dále namítl, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života. Správní orgán má posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince bez ohledu na aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že je osobou vyššího věku, v ČR žije dlouhou dobu, na Ukrajině nemá příbuzné, zatímco v ČR žijí jeho sourozenci se svými rodinami. Rovněž uvedl, že v důsledku válečného konfliktu se nemá na Ukrajině kam vrátit. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nevyhověl jeho důkazním návrhům (výslech žalobce a jeho sestry) a neumožnil mu tak uvést jeho důkazní břemeno. Dále namítl rozpor s § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
4. Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jeho soukromého života.
5. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se se všemi argumenty žalobce dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí a že napadené rozhodnutí je zcela v souladu jak se zákonem, tak s Úmluvou.
7. Replika žalobce ani následné vyjádření žalovaného nepřinesly nové skutečnosti nad rámec podané žaloby.
8. Při jednání soudu dne 13. 9. 2024 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Žalobcem navržený důkaz výslechem žalobce a jeho sestry soud neprováděl, jelikož (jak uvedeno níže) posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí v napadeném rozhodnutí bylo dostatečné. Navíc žalovaný existující rodinné vazby žalobce nezpochybňoval a žalobce neuvedl, co jiného by navrženými důkazními prostředky mělo být prokázáno.

Posouzení věci soudem

9. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
10. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Podstatou projednávané věci je otázka, zda zrušením povolení trvalého pobytu žalobce na území České republiky mu bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života.
12. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České

republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

13. Soud předně uvádí, že otázka, zda žalobce opakovaně porušil veřejný pořádek, není pro posouzení věci relevantní, jelikož aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců takovou podmínku nestanoví – pro jeho aktivaci (resp. pro aktivaci jeho první části) je nutnou a zároveň postačující podmínkou pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky – k tomu v projednávané věci bezpochyby došlo a žalobce to ostatně ani nezpochybňuje. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin krácení daně, jehož se dopustil jednáním, trvajícím několik let. Jinak řečeno, žalobce se závažného protiprávního jednání dopouštěl setrvale a opakovaně – to, že dané jednání je z hlediska trestního práva chápáno jako jeden skutek, není pro posouzení otázky, zda se jedná o jednání „opakované“ ve smyslu zákona o pobytu cizinců, rozhodné.
14. Pokud žalobce dále namítal porušení § 2 a 3 správního řádu, pak soud konstatuje, že tyto námitky nejsou pro svou obecnost přípustným žalobním bodem ve smyslu § 71 s. ř. s.
15. Stěžejní námitka žalobce v žalobě se týkala nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud k tomu obecně uvádí, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (k tomu např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29), v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (viz také rozsudky ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32).
16. Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nutné vycházet z judikatury jak Nejvyššího správního soudu, tak i ESLP, podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, ze dne 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek ve věci *Üner proti Nizozemsku* a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu*, ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, či ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je tedy třeba vycházet z kritérií shrnutých v judikatuře ESLP (viz např. žalobcem odkazovaná věc *Üner proti Nizozemsku*), která v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Soud k tomu doplňuje, že uvedenými kritérii se není třeba zabývat v každém jednotlivém případě,

ale pouze tehdy, jsou-li v daném řízení relevantní. Lze tedy akceptovat i stručnější (či odlišně strukturované) posouzení, pakliže odpovídá okolnostem věci.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že i pokud by akceptoval tvrzení o rodinných vazbách žalobce (tvrzených shodně jako v žalobě – viz bod 3 rozsudku), nemohly by tyto vazby v porovnání se závažností jeho trestné činnosti a se škodou způsobenou České republice obstát. Soud se shora uvedeným hodnocením žalovaného ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce souhlasí. Ve věci není sporu, že napadeným rozhodnutím dojde k jistému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jakkoli nelze zároveň odhlédnout od skutečnosti, že jeho soukromý rodinný život bude citelně narušen již v důsledku dlouhodobého výkonu trestu odnětí svobody. Zároveň je třeba zdůraznit, že intenzita zásahu není v projednávané věci mimořádně vysoká – žalobce nemá na území ČR partnerku, ani děti či rodiče, o něž by pečoval, zásah do jeho soukromého života tak směřuje spíše do širších rodinných a sociálních vazeb. Jak již však bylo uvedeno výše, v každém individuálním případě je nutné poměřovat intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu a intenzitu narušení veřejného pořádku. V projednávané věci ovšem žalobcem namítané rodinné vazby nejsou dostatečnou „protivahou“ k trestné činnosti směřující proti veřejnému zájmu České republiky. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání (krácení daně se způsobenou škodou v řádu desítek milionů), že zásah do jím tvrzeného soukromého a rodinného života zcela očividně nelze považovat za nepřiměřený. K tomu lze doplnit, že k obdobnému posouzení dospěly zdejší soud i Nejvyšší správní soud v případech, kdy narušení soukromého a rodinného života cizince bylo podstatně závažnější, než je tomu u žalobce – např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, nebo v rozsudku ze dne 19. 10. 2022, č. j. 55 A 59/2022-24. Uvádí-li žalobce, že nevidí důvod k zásahu státu do jeho soukromého života, pak soud takový důvod vidí – žalobce byl odsouzen za spáchání zločinu k vysokému trestu odnětí svobody, svým jednáním způsobil České republice škodu v řádech desítek milionů korun a dal jednoznačně najevo svou neochotu respektovat základní pravidla fungování české (a vzhledem k povaze jeho jednání prakticky jakékoliv) společnosti. Za situace, kdy žalobci nesvědčí základní právo pobývat na území ČR, je zcela logické, že Česká republika nemá zájem na pobytu osob chovajících se jako žalobce.
18. Pokud jde o žalobcem namítané neprovedení důkazu výsledkem jeho a jeho sestry, pak soud souhlasí se žalovaným, že k provedení těchto důkazů nebyl důvod – žalobcem tvrzené rodinné vazby (i kdyby byly v řízení zcela prokázány) nemohly vzhledem k výše uvedenému převážet nad závažností jeho trestné činnosti.
19. Závěrem soud dodává, že žalovaný napadeným rozhodnutím sice žalobci zrušil trvalý pobyt na území České republiky, avšak přímým důsledkem tohoto rozhodnutí není zákaz pobytu žalobce (vyhoštění). Zrušení platnosti trvalého pobytu, na rozdíl od správního vyhoštění, neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu do České republiky mu zůstane zachována, žalobce tedy může udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání pobytového oprávnění. Dále je nutno zdůraznit, že původcem případných nepříznivých dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do života žalobce není nikdo jiný než on sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 29). V této souvislosti lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-456:

„Stěžovatel si měl a mohl být při páchání úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat“. Pokud jde o aktuální situaci na Ukrajině, soud zdůrazňuje, že žalobci je toliko odňata nejvyšší forma pobytového oprávnění, není mu však vysloven zákaz pobytu a jeho setrvání v ČR v jiném pobytovém režimu s ohledem na stávající situaci na Ukrajině tak není a priori vyloučeno.

20. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem a mezinárodními závazky České republiky a nelze mu vytýkat ani nepřiměřenost. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2024

Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce